

møller og derfor aldeles ens, hvad enten den Vedkommende er Soldat eller ikke.

Underleedes stiller Forholdet sig, naar der spørges om, hvilke Straffe der skal anvendes lige overfor de egentlig militære Forseelser. Her tror jeg imidlertid, at det kan være berettiget at indskyde en lille Bemærkning. Dette er et Punkt, hvorom Meningerne have været meget delte her i Thinget. Der har været en vis Tendents til at se noget Mere liggende bagved de forskjellige Anskuelser, og det har ikke været langt fra, at der endog er kommet Ytringer frem, som have betegnet dem, der havde en anden Anskuelse end Flertallet, som værende mere inhumane end Andre. Jeg tror nu ikke, at dette er den rigtige Maade at betragte Sagen paa. Jeg tror, vi skulle gaa ud fra, at vi Allesammen ville henimod det samme Maal, og at det er lige stor Humanitet, der driver os Alle, om vi end have forskjellig Mening om, hvilken Bei der bedst fører til Maalet. Jeg tror ogsaa, det er meget ønskeligt, at vi ikke selv fremstille Forholdet urigtigt, ja, at vi ikke en Gang taale, at Sandheden fordrøies af Andre, som om Betragtningen af disse Spørgsmaal paa nogen Maade skulde hænge sammen med den almindelige politiske Betragtning. Jeg vil i den Henseende særlig gjøre opmærksom paa, at der her i dette Thing ingenlunde har været en Samstemning i Anskuelserne om Straffemidlerne, der har svaret til den ellers almindelige politiske Fordeling her i Salen. For at dette kan staa fuldkomment klart, skal jeg tillade mig at bringe det Faktum i Erindring, at, naar man har betegnet enkelte Medlemmer, — saaledes navnlig min ærede Nabo til Venstre og mig selv — som Repræsentanter for dem, der ville holde paa den legemlige Lugt, saa har man sagt Noget, som ikke er sandt. Jeg skal tillade mig at nævne, — idet jeg selvfølgelig ikke paa noget Punkt skal fremdrage Noget af Udvalgsforhandlingerne, men kun af de Udtalelser, som foreligge officielt trykte i Rigsdagstidenden, — at der kun har været et eneste Medlem, nemlig det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Tramp), der — som det vil findes angivet i Betænkningens femte Side — har været Talsmand for legemlig Lugt. Med Hensyn til Medsættelse i de Meniges 2den Klasse har Forholdet ogsaa været det, at det ingenlunde har været de tre Forslagsstillere, nemlig min ærede Nabo (N. P. Jensen), det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) og mig, som have været de

eneste Repræsentanter for den Anskuelse, at det var forsvareligt at bibeholde Medsættelse i 2den Klasse som en Straf i Hæren; thi det findes udtalt af den ærede Ordfører i Rigsdagstidenden, Sp. 2814, at næsten alle Udvalgets Medlemmer vare af denne Anskuelse; paa et andet Sted i Tidenden omtales Bevarelsen af denne Straf for at være i Overensstemmelse med Flertallets Anskuelse, og da Flertallet af 11 mindst er 6, saa maa der altsaa i det Mindste være 3 Medlemmer foruden de 3 Medlemmer, der have opstillet Forslaget, som have været enige med os angaaende dette Punkt. Med Hensyn til Forslaget om staaende Arrest skal jeg ogsaa bringe i Erindring, hvad den ærede Ordfører siger paa en af de følgende Sider, at det ikke alene var de 2 Medlemmer, der havde stillet Forslaget frem, men ogsaa ham selv, som ansaa staaende Arrest som en passende Straf, der kunde være Tale om at udføre. Sagen har altsaa ingenlunde været den, at vi have været mere inhumane eller mindre humane end alle de øvrige Herrer, men Sagen har været den, at vi for vort Vedkommende have opstillet et Endringsforslag, der er kommet til Afstemning, og hvori Straffen har staaet explicite, medens et andet æret Medlem, nemlig det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (Tramp), som har udtalt sig for Bevarelse af Kamp i Flaaden, har stillet et Forslag, der er formuleret paa en saadan Maade, at det i Følge de tidligere Afstemningers Besskaffenhed ikke kom til Afstemning og heller ikke indeholdt noget direkte explicite Forslag om dette Punkt. De øvrige Herrer have med Hensyn til Medsættelsen i 2den Klasse og staaende Arrest kun afskilt sig fra os deri, at de have taget deres Forslag tilbage, fordi Krigsministeren ikke kunde gaa ind derpaa, altsaa ingenlunde fordi de fandt, at der var noget Uværdigt eller Upassende i den paa-gjældende Straf, men fordi de troede, at Forslaget om Straffens Optagelse i Loven for Diebliffet var ugjennemførligt. — Jeg har indskudt denne lille Bemærkning, men jeg skal isøvrigt med Hensyn til det Spørgsmaal, som jeg har tilladt mig at omtale, sige, at naar man overveier Spørgsmaalet om, hvorleedes man skal finde passende og tidsvarende Straffemidler overfor de militære Forhold, kommer man i Reglen til den Opfattelse, at tidsvarende Bestemmelser ville faas, naar man holder den militære Straffelovgivnings Bestemmelser i en saa nær Overensstemmelse som muligt med den borgerlige Straffelovgivnings Be-